29. prosince 2015

Jaroslav Kolůch

Duch Vánoc

Byl večer posledního dne Vánoc. Seděl jsem v nočním baru, před sebou pátý gin s tonikem. Hodil jsem ho do sebe a objednal další.

„Smím si přisednout?“ ozval se ženský hlas vedle mě. Otočil jsem se. Stála tam drobná žena s očarujícím pohledem a neméně okouzlujícím úsměvem. Její velké modré oči zářily jako oči malé holčičky, která právě objevila něco nového a úžasného.

„Jistě. Ale nejsem dobrý společník. A ještě k tomu mám mizernou náladu.“

Posadila se na stoličku vedle mě. „A co se stalo?“

„Vánoce. Nemám je příliš v lásce.“

„*Láska...* To je krásné slovo. Cítíš to? ... Můžeme si tykat, že jo?“

„Jasně. Aspoň si budeme bližší.“

„Ano, budeme... A proč nemáš rád Vánoce?“

„To by bylo na dlouhé povídání.“

„Spěcháš někam?“

Usmál jsem se. „Vlastně ani ne. Nikdo na mě nečeká.“

„Tak proč nemáš rád Vánoce?“

„Když jsem byl malý, naši se vždycky na Štědrý den pohádali. Máma musela mít všechno dokonale uklizené, dokonale nachystané, a když to tak nebylo, byl oheň na střeše. A nejen o Vánocích. Mám pořád v hlavě čas 15:30. Máma přijížděla autobusem z práce a pro mě s bráchou končila ona hezká část dne. Když přišla a něco nebylo v pořádku, bylo zle. Těžko jsem to nesl.“

„Aha. Chápu. Tvoje máma vás musela mít hodně ráda.“

„Opravdu? Vypadá to spíš naopak.“

„Zkus se na to podívat z jejího pohledu. Brzy vstávala, celý den dřela v práci, abyste se měli líp, než se kdy měla ona. Určitě se moc těšila, že až přijede ze zaměstnání, že si třeba sednete a budete si povídat. A pak přišla domů, unavená, všude nepořádek a před ní další práce. Myslela si, že jí začíná ta hezká část dne, jak jsi říkal, a všechno bylo jinak. Musela být hodně zklamaná. Zklamaná o to víc, že vás měla moc ráda a moc se na vás těšila.“

„Hmmm. Takhle jsem se na to nikdy nedíval. Je pravda, že máma je z pěti dětí a že se jako rodina nikdy neměli příliš dobře.“

„O to víc si určitě přála, abyste se měli líp než ona.“

„Asi nás musela mít opravdu moc ráda. A nejspíš pořád má.“

„Jistě že má. Mateřská láska je ta největší láska... *Láska...* Vážně krásné slovo.“

„Ano, krásné,“ řekl jsem bezděčně.

Povídali jsme si a mně se zvedala nálada. Bar zavíral a zůstali jsme poslední.

„Zvu tě na návštěvu,“ řekla. Přikývl jsem. Byl jsem rád, že se ještě nerozcházíme.

*

Přišli jsme před malý domek. „Nezamykám,“ řekla a vzala za kliku.

„Vážně? A to se nebojíš, že tě vykradou?“

„Nechci se zamykat před lidmi. Mám je ráda. Každý člověk je krásný, když se ho snažíš pochopit. Kdokoli sem může vstoupit a přijít ke mně na návštěvu. Není to nádherné?“ Rozdělala v krbu oheň. „Mám ráda praskání dřeva. Cítíš to teplo? Jak krásně hřeje?“

„Ano, cítím. Je tu najednou příjemně útulno. Máš to tu moc hezké.“

„Těší mě, že se ti tu líbí. Díváš se rád do ohně?“

„Ano, dívám, a ani nevím proč.“

„To je nejkrásnější. Když miluješ a nevíš proč. Nic nemusíš zdůvodňovat. Nikomu, ani sobě. Jen mít rád... Víš, co se mi někdy stává? Mám pocit, jako bych nebyla uzavřená ve svém těle. Jako bych byla součástí všeho a všech. Cítím tu všeobjímající lásku, která je v každém z nás přítomná. Je to překrásný pocit.“ Přisunula se ke mně a pohladila mě. „Dáš mi svou lásku? Já ti na oplátku dám tu svou.“

„To je dobrá výměna.“

„Ta nejlepší.“

*

Stáli jsme ve dveřích a loučili se. Naposledy jsem ji objal a políbil. „Máš velké srdce,“ řekl jsem.

„Nezamykám ho. Každý může přijít na návštěvu. Kdybys byl někdy o Vánocích zase sám, přijď, budu ráda.“

*

Vánoce skončily a já na ni pořád musel myslet. Nedalo mi to a po Novém roce jsem se za ní vydal. Na místě, kde stál její domek, zbylo jen prázdné místo. Jako by tam žádný domek nikdy nestál. Byla pryč. A já přemýšlel, kdo ona tajemná žena vlastně byla. A poprvé ve svém životě jsem se těšil na příští Vánoce.